

N:o 87.

Kahdentenatoista Sunnuntaina Kolminaisuuden Päivästä.

Evank. Mark. 7: 31–37.

Ja taas kuin Jeesus läksi Tyyron ja Sidonin maan ääristä, tuli hän Galilean meren tykö, kymmenen kaupungin maan äärten keskitse. Ja he toivat hänen tykönsä kuuron, joka myös mykkä oli, ja he rukoilivat häntä panemaan kätensä hänen päällensä. Ja hän otti hänen erinänsä kansasta, ja pisti sormensa hänen korviinsa, sylki ja rupesi hänen kieleensä. Ja katsahdin taivaaseen, huokaisi ja sanoi hänelle: *effata, se on: aukene.* Ja kohta aukenivat hänen korvansa: ja hänen kielensä side pääsi vallallensa ja hän puhui selkiästi. Ja hän haastoi heidän kellenkään sanomasta. Mutta jota enemmän hän haasti, sitä enemmän he ilmoittivat. Ja he suuresti hämmästyivät, sanoen: *hyvästi hän kaikki teki: kuurot hän tekee kuulemaan, ja mykkät puhumaan.*

Toivoakseni ymmärrätte, rakkaani, tämän evankeliumin varsin hyvin, sillä se on helppo. Mutta koska meillä ei enempää ole kuin yksi saarna, ja se sangen kallis, niin ettei sitä kyllin voida käsitellä, tahdomme tämänkin siihen sovittaa ja puhella hiukkasen uskosta ja rakkaudesta. Ensiksikin tahdomme tarkastella yksinkertaista kertomusta ja sitten, jos aika myöntää, tutkistella vähän sen hengellistä merkitystäkin.

Ensiksi on kertomus eli esimerkki hyvä itsessään. Siitä näkyy nimittäin, että moni piti huolta tuosta kurjasta ihmisestä kuin omista tarpeistaan ja toivat hänen Jeesuksen tykö apua saamaan. Tässä on meille kuvattu sekä **usko** että **rakkaus**; usko siinä, että he ennen olivat Herrasta kuulleet hänen olevan hyvän ja laupiaan ja tahtovan auttaa kaikkia, jotka tulivat hänen tykönsä. Täytyyhän ensin tulla kuulluksi ja painua ihmissydämeen sen sanan, joka kertoo Jumalan hyvydestä, voidaksemme siinä riippua. Sen vuoksi on tässäkin Kristuksen sanan täytynyt heille sellaista opettaa,

sillä ellei meillä sitä sanaa ole, ei myös uskota eikä töistä mitään ole.

Vaikka, näet, ei tämä evankeliumi, yhtä vähän kuin edellinenkään, kerro, että he olivat sanoman Kristuksesta kuulleet, täytyy meidän kuitenkin tulla sellaiseen johtopäätökseen, koska heidän tekonsa osoittaa, että heidän on ensin täytynyt kuulla hyvä sanoma ja evankeliumi Herrasta Kristuksesta ja uskoa se. Sehän se oikeastaan evankeliumi onkin, hyvä sanoma ja iloinen kuuluma, joka ei ole paperille krijoitettu, vaan joka on maailmassa elävällä äänellä julistettu ja tunnetuksi tehty. Siis ovat hekin epäilemättä kuulleet Kristuksesta, että hän on hyvä, ystävällinen ja avulias tahtoen jokaista auttaa; se on ollut alku heidän uskoonsa. Jos tekin evankeliumin oikein käsitätte, niin täytyy teidän tulla havaitsemaan, että ensin täytyy sanoman saapua ja saattaa meitä Jumalan tykö, niin että hän saa ensimmäisen kiven laskea; muutoin on kaikki turhaa. Toiseksi ovat he ottaneet varteen sellaisen sanoman, niin että lähtivät liikkeelle siinä luotta-

muksessa, että hän oli sellainen kuin he kuulleet olivat.

Näin on teillä nyt selvillä uskon ominaisuus, joka sanasta kasvaa. Sana kuvaa meille ensin Jumalan laupeuden ja hyvyyden, ja usko saa aikaan, että hyvällä uskalluksella niissä riipumme ja sanaa noudatamme. Jos nyt sitten sen tunnemme ja se on saanut sijaa meidän sydämessämme, niin on meillä kylliksi, sillä jos uskomme, olemme jo perilliset ja vanhurskaat.

Kolmanneksi kertoilee tämä evankeliumi myöskin meille rakkauden työn siinä, että nämä ottavat huolta pitääkseen tuosta kurjasta miehestä, samoin kuin Kristus heidän pyytämättänsäkin ja ilman heidän ansiotaan antaa sanansa kuulua ja levittelee hyvyyttään ja laupeuttaan. Mitä he siis itse olivat saaneet amentaa, sen antavat he jälleen ilmaiseksi vuotaa ja jakelevat sitä lähimmäiselleen hinnatta ja ilman tämän ansiota. Näin täytyykin rakkauden tehtävänsä tehdä, ei tarkoittaen omien tarpeittensa tyydyttämistä vaan ainoastaan lähimmäisensä hyötyä, kuten P. Paavali 1 Kor. 13: 5 sanoo korintilaisille muun ohessa rakkaudesta: **Ei rakkaus omaansa etsi**, ja Filipp. 2: 2: **Elkөөn jokainen omaa parastansa katsoko, vaan myös toisen parasta.**

Tämän saamme nähdä näissäkin hurskaissa ihmisissä; heillä ei itselläkään ole mitään hyötyä teostaan eivätkä he itseään ajattelekaan vaan tuota ihmisraukkaa, kuinka häntä voisivat kurjuudessa auttaa; eivät he etsi mitään palkkaa, vaan tekevät kaikki ilmaiseksi. Näin teidänkin on tekeminen, sillä muussa tapauksessa ette ole kristityitä. Pankaa siis tarkoin mieleenne, että rakkaus on tässä kuvattu sellaiseksi, että se ottaa vieraan murheen omakseen. Jos niin teemme, käy meille hyvin; elleimme, on Jumala rankaiseva meitä sokeudella, kuten hän valitettavasti jo lähes neljä sataa vuotta on tehnyt.

Tämä on lyhykäisesti puhuttu uskosta ja rakkaudesta. Edelleen tulisi nyt tarkastella **vierasta uskoa**, josta neljänneksi puhuttakoon.

Te tiedätte perustotuudeksi sen, ettei ihminen tule hurskaaksi ja otolliseksi Jumalan edessä muuten kuin uskon kautta. Valhetta ja petosta on se, mitä tähän asti on opetettu, että me töillämme voisimme asiaamme ajaa Jumalan kanssa. Sitä paitsi on vielä hullumpaa se, että paavilaiset ovat osoittaneet meitä muitten töihin ja uskoon sanoen munkkien, nunnien ja messupappien loilotuksillaan, joita he öisin luostareissaan vetelevät, voivan muita ihmisiä auttaa ja näin heille tavaroitaan jakelevan. Pantakoon sentähden tässä muistiin, ettei kenenkään tule pyrkiä autuaaksi toisen uskolla ja töillä; niin, ei se voi käydä päinsä Maarian eikä yhdenkään muun pyhän työllä tai uskolla, eikä itse Kristuksen työllä ja uskolla, vaan ainoastaan omalla uskolla. Eihän Jumala salli Maarian tai kenenkään muun pyhän, eikä itse Kristuksenkaan astuvan sinun sijaasi tullakseen hurskaaksi ja vanhurskaaksi, ellet sinä itse usko. Jos siis ei Kristuksen usko ja työ sitä aikaan saa, niin paljoa vähemmin siinä mitään voi kaikkien munkkien ja pappien työ tai usko. Sen vuoksi antaa evankeliumi tässä tilaisuuden puhua vieraasta uskosta. Sanotaanhan tässä, että he vievät hänet Kristuksen tykö heidän omasta toimestaan ja uskostaan, joten hän ei mitään tee, ainoastaan antaa viedä itsensä.

Sen vuoksi pantakoon toki tarkoin se mieleen, ettei toisen uskolla voi kukaan ikänä tulla autuaaksi. Mutta se kyllä saattaa tapahtua, että vieraan uskon avulla päästään omaan uskoon. Samoin auttavat vieraat työt minua siihen, että voin ruveta omia töitä harjoittamaan. Siis valehtelevat ne, jotka sanovat meidän voivan vieraalla työllä tai uskolla tulla autuaiksi, joko sitten uskomme tai emme. Kaukana siitä. Ellet sinä Jumalan hyvyydestä ja laupeudesta

itse saa omaa uskoa, et tule autuaaksi. Näin täytyy käydä, sillä minkään vieraan työ tai usko ei auta, eipä Kristuksenkaan, vaikka hän onkin maailman Vapahtaja; hänen hyvydestään ja avustaan ei sinulla ole mitään hyötyä, ellet itse usko ja siten valaistusta saa.

Kavahda siis autuutesi uhalla sellaisia saarnaajia, jommoisiksi usein olette munkit kuulleet, jotka tulevat kuolevalle sanomaan: Elä hyvä ihminen epäile; jos olet syntiä tehnyt, niin kadu niitä, mutta että se paremmin sinulta kävisi, niin tahdon minä lahjoittaa sinulle hyvän elämäni ja hyvät työni. Ken nyt tuommoiseen luottaa, hän on yhtä suuri narri kuin tuo toinenkin ja hän menee töineen päivineen helvettiin. Kavahda siis sellaista ja sano: Jos tahdot minua palvella hyvillä töilläsi, niin astu Jumalan eteen lausuen: ah, taivaallinen Isä, koska minä nyt sinun armostasi olen uskovainen, niin rukoilen sinua, Jumalani, anna tällekin ihmisraukalle usko. Se voisi minua auttaa, mutta omaa uskoasi et minulle mitenkään voi antaa, vaikka tahtoisitkin, eikä siitä minulle mitään apua olisikaan.

Ota myöskin opetus tyhmistä neitseistä, jotka lamppujen sammussa sanoivat taitaville: **Antakaat meille teidän öljystänne, sillä meidän lamppumme sammuvat. Niin vastasit taitavat sanoen: Ei suinkaan, ettei meiltä ja teiltä puuttuisi,** Matt. 25: 8, 9. Koska silloin tarvitsisin itsekin enemmän uskoa, niin kuinka voisin sitä toiselle jakaa? Täytyyhän silloin minun oman uskoni seisoa Jumalan tuomion edessä ja niin kovasti taistella ja riippua Jumalan laupeudessa kiinni, että tuskan hiki kasvoilla virtaa, jos mieli kestää. Sitä P. Pietarikin tarkoittaa, kun 1 Piet. 4: 18 sanoo: **Hurskas tuskalla vapaaksi tulee.** Kun nimittäin kuolema ahdistaa, tulee hänelle sellainen tuska ja hätä, että silloin töin ja tuskin itsekään voi kestää ja uskonsa säilyttää. Onhan siis suuri surkeus, että he

niin paljon petosta ovat sommitelleet, vainajia munkkikaapuihin puetelleet ja muita hullutuksia keksineet, joilla ovat sieluparkoja suorastaan perkeleen suuhun lennättäneet.

Tätä nyt sanon, että tietäisitte, kuinka pitkälle vieras usko voi meitä auttaa. Vieraat ansiot saavat aikaan, että pääset omiin ansioihisi, mutta ei pitemmälle. Vaikka kaikki enkelit, vaikka itse Jumalan laupeuskin sinun puoltasi siinä pitäisi, ei sinulla apua ole, ellet siitä uskolla pidä kiinni; mutta sen ne kyllä voivat tehdä, että synnyttävät sinussa uskon, joka sinua auttaa. Vaikka vielä Kristuskin, joka kuitenkin on meidän edestämme kuollut ja antanut ruumiinsa ja henkensä, lihansa ja verensä meidän tähtemme, asuisi meitä puollustamaan, ei sekään auta, ellet usko häneen. Mutta sitten voi hän meitä auttaa, että astuu Isän eteen sanoen: Ah Isä, sen ja sen olen minä tehnyt ihmisten tähden, anna heille usko, että saisivat sen nauttiaksensa. Se meitä sitten auttaa, että uskomme hänen työnsä ja ansionsa omiksemme.

Näin sanottakoon muistakin pyhistä, sillä ei kenenkään esirukous tai ansio auta, ellemme itse usko. Sen näette tässäkin: tuossa on kurja ihminen, joka ei voi puhua eikä kuulla. Mutta ne jotka tuovat hänen Herran luokse, voivat puhua ja kuulla. Heidän puhumisensa ja kuulemisensa kautta hän ei kuitenkaan tule puhuvaksi, ja vaikka he kaikki olisivat hänen puolestaan sanoneet: Me tahdomme puhua ja kuulla puolestasi, olisi hän kuitenkin pysynyt edelleenkin mykkänä ja kuurona ja ainaisesti puhelahjaa vailla.

Asia on sama, kuin jos antaisin sinulle kirjan ja sanoisin: Katsos, tässä on minun työni, se on oleva sinun. Ei se kuitenkaan voi sinua auttaa, vaan se vie sinun helvettiin. No kuinka se sitten sinua auttaa? Siten että minä teen kuten nämä, jotka tulevat Kristuksen luokse sanoen: Ah Herra, auta tätä ihmispar-

kaa puhumaan! He eivät sano, me tahdomme kuulla ja puhua puolestasi, vaan rukoilevat Kristusta tekemään hänet puhuvaksi. Samoin käy, jos sinä rukoilet puolestani ja käytät uskoasi auttaaksesi minua omaan uskoon, joka yksin voi minua auttaa. Siitä tulee sanoa: Jumalalle olkoon kiitos. Muutoin ei mikään työ eikä veljeys auta.

Sanon sen vuoksi, minä en saa luottaa sinun töihisi etkä sinä minun, vaan minä tahdon uskollani rukoilla, että Jumala antaisi sinullekin oman uskon. Mehän olemme kaikki pappeja ja kuninkaita, niin että me kuten Kristus itse voimme asua toistemme sijaan ja rukoilla toinen toisillemme uskoa. Kun siis näen, ettei sinulla ole omaa uskoa tai että sinulla on heikko usko, niin käännyn Jumalan puoleen rukouksella, että hän auttaisi sinuakin omaan uskoon ja antaisi sinulle, ei minun uskoani ja töitäni, vaan oman uskon ja omat työt, niin että Kristus antaisi sinulle uskon kautta kaikki työnsä ja autuutensa, niinkuin hän ne minulle on uskossa antanut.

Sitä tuo lause tarkoittaa, jonka Kristus itse Joh. 16: 26, 27 sanoo: **En minä sano teille, että minä rukoilen Isää teidän tähtenne, sillä Isä rakastaa itse teitä, että te minua rakastitte ja uskoitte minun Jumalasta lähteneen.** Siinä on suloinen lisäys ikäänkuin hän tahtois sanoa: Minä olen rukoillut teidän edestänne ja toimittanut niin Jumalan edessä, että hän teille antaisi mikä minun on. Tuntekaa siis minun nimeni, sillä minun rukouksistani on hän teidät ottanut vastaan ja antanut teille uskon, niin että nyt vast'edes itse voisitte rukoilla, ettei minun tarvitsisi sitä tehdä, kuitenkin niin että sen teette minun nimessäni.

Näin on hän meidät kruunannut, vihkinyt ja voidellut Pyhällä Hengellä, että me olisimme kaikki pappeja Kristuksessa ja jokainen rukoilisi toisensa puolesta. Sitä tarkoittavat

sanat 1 Piet. 2: 9, 10, jossa P. Pietari sanoo: **Te olette valittu suku, kuninkaallinen pappeus, pyhä kansa, omaisuuden kansa, ilmoittamaan sen voimaa, joka teitä pimeydessä hänen ihmeelliseen valkeuteensa kutsunut on; jotka ette muinen kansa olleet, mutta nyt olette Jumalan kansa; jotka ette muinen armossa olleet, mutta nyt te armossa olette.**

Me voimme siis sanoa: Koska Kristus on ollut pappi, joka edestäni rukoillen on hankkinut minulle uskon ja Hengen, niin olen minäkin nyt pappi, jonka tulee rukoilla maailmassa, että Jumala antaisi sille ja sillekin uskon. Tämän johdolla me päätämme, että mitä voimallisesti uskossa rukoilemme, sen saamme, sillä Joh. 16: 24 sanoo Herra: **Rukoilkaat, niin te saatte.**

Mutta ei sekään ole omassa vallassamme, että voimallisesti rukoilisimme, sillä Henki ei aina anna meidän voimallisesti rukoilla. Paavali rukoili koko Israelin puolesta että se autuaaksi tulisi (Room. 9: 1 ja seur.) Miksi ei se tapahtunut? Siksi, että usko muutti asian, sillä Pyhä Henki ei antanut sitä hänelle. Jos hän sen olisi saanut, olisi rukous varmaan toteutunut. Sillä jos Paavali olisi sanonut: Minä rukoilen koko Israelin puolesta, ja olisi uskonut ja sanonut: Herra, minä olen vakuutettu, että sen teet, niin olisi se tapahtunut. Hän tietysti usein sydämestään rukoili heidän puolestaan, mutta ei Henki sallinut hänen luottamuksella uskoa. Ei ole siis meidän vallassamme vahvassa luottamuksessa rukoilla, vaan Pyhä Henki sen vaikuttaa.

Jos me rukoilemme jonkun puolesta ja voimme uskoa rukouksemme toteutuvan, niin se toteutuu varmaan. Mutta kun rukoilemme, täytyy meidän lisätä: **Tapahtukoon sinun tahtosi.** Jos siis minun pitää jättämän asia hänen tahdostaan riippuvaksi, niin en voi hänelle määrätä henkilöä, aikaa enkä tapaa. Ne täytyy

minun jättää hänen haltuunsa, joten siis itse jään epätietoiseksi. Näin teki itse Kristuskin rukoillessaan: **Minun Isäni, jos mahdollinen on, niin menkään pois minulta tämä kalkki;** mutta siihen hän heti lisäsi: **ei kuitenkaan niinkuin minä tahdon, mutta niinkuin sinä.** Matt. 26: 39.

kun minun siis joskus tulee rukoilla koko kaupungin tai seurakunnan edestä, täytyy minun sanoa: Ah Isä, minä rukoilen sinua tämän joukon puolesta. Kuitenkin täytyy minun, antaen hänen nimelleen ja tahdolleen kunnia, sanoa: Rakas Isä, minä rukoilen heidän puolestansa, minä tiedän sinun tahtosi olevan, että rukoilisin, etten katsoisi rukousta ylön, mutta sinun tahtosi aina tapahtukoon. Voisinhan minä rukoilla jonkun sellaisenkin puolesta, joka ei olisi sinulle mahdollinen; tee siis jumalallisen tahtosi jälkeen, sillä sinä olet kaikki paremmin tekävä, kuin minä koskaan voin ajatellakaan. Nythän näette, ettemme aina luottamuksella voi rukoukseemme lisätä: niin on tapahtuva. Mutta jos sydämissämme olemme niin varmat, että sen lisäyksen voimme tehdä: se on tapahtuva, niin se tapahtuu-kin.

Sen näemme tässäkin. He tulevat vahvasti Herraan luottaen ja rukoilevat tuon kurjan ihmisen puolesta, ja heidän rukouksensa täytetään. Saman näemme myös kastettaessakin lapsen uskosta. Lapsukaiset ovat siinä paljain ja alastomina ruumiin ja sielun puolesta, ei heillä ole mitään uskoa, ei töitä. Silloin astuu kristillinen seurakunta esiin ja rukoilee, että Jumala vuodattaisi uskon lapsen sydämeen, ei että meidän uskomme lasta auttaisi, vaan että hän saisi oman uskon. Kun hänellä se on, on kaikki hänen työnsä hyvin tehtyjä, joko hän sitten imee äidinrintaa, likaa itsensä tai tekee mitä tahansa. Mutta ellei hän itse uskoa saa, ei meidän uskostamme ole mitään apua.

Ei siis minun uskostani sinuun nähden ole mitään muuta apua, kuin että se auttaa sinua omaan uskoosi. Lyhykäisesti sanoen riippuu täten kaikki kunkin omasta uskosta. Heikkoutensa tahi vahvuutensa mukaan tarvitsee se enemmän tahi vähemmin vierasta uskoa ja esirukousta vahvistuakseen. Voitte siis nyt hyvästi päättää, kuinka suuria hullutuksia nuo messut ja valvojaiset veljeyksineen ovat, sillä taitavilla neitseillä oli ainoastaan öljyä omaksi varakseen ja tuskin itselleenkin riittävästi. – Tämä on yksinkertaisesti puhuttu evankeliumin kertomuksesta. Nyt tahdomme hiukan tarkastaa, mitä Herra sillä tarkoittaa.

Salainen merkitys.

Kansa tuo erään ihmisraukan Herran eteen. Hänen ottaa Herra eri paikkaan, pistää sormensa hänen korviinsa, sylkee ja koskettaa hänen kieltään syljellä, katsoo taivaaseen, huokaa ja sanoo: Efata, se on: aukene. Tämä kuvaus on suloinen ja sillä on kaunis merkitys. Niillä, jotka kuuron ja mykän tuovat Herran luokse, tarkoitetaan saarnavirkkaa. Saarnaajat ja apostolit johdattivat vaivaisia omia tuntoja Jumalan tykö, joka tapahtuu kolmella tavalla: saarnalla, hyvällä elämällä ja esirukouksella. Sanalla saatetaan heidät Jumalan luokse, hyvä elämä vaikuttaa sen, että sana on sitä väkevämpi voimassaan. Sanalla taasen on itsessäänkin tämä voima, vaikka sitä syntininkin saarnaisi. Mutta kuitenkin hyvä elämä antaa terää ja pontevuutta evankeliumille, paha elämä tekee sen tylsäksi. Kolmanneksi he rukoilemalla kansan edessä edistävät heitä sekä uskossa että työssä.

Kun nyt sana näin kolmella tavalla on vaikuttamassa, niin ei se voi olla hedelmää tuottamatta, kuten Jumala Jes. 55: 11 sanoo: **Minun sanani, joka minun suustani lähtee, ei sen pidä tyhjänä palajaman minun tyköni.** Se merkitsee, että hurskaat ihmiset tuovat my-

kän Kristuksen eteen, eli, saarnaajat tuovat syntisen hänen luokseen. Sitten tulee Jumala ja antaa kasvun ja menestyksen, kuten P. Paavali 1 Kor. 3: 7 sanoo, aukaisee hänen silmänsä, korvansa ja suunsa, joka tapahtuu yht'äkkiä, sillä Jumalan sana on leimaus, joka silmänräpäyksessä välkähtää idästä länteen. Kun he näin on Jumalan tykö saatettu, antaa Jumala heille armon uskoa.

Että hän pistää sormensa kuuromykan korvaan, se merkitsee, että hän puhaltaa sanan kautta Pyhän Hengen hänen sydämeensä ja tekee sen uskovaiseksi, siveäksi, puhtaaksi ja hurskaaksi, sillä sormella ymmärretään Pyhää Henkeä. Sylki taasen, jonka hän panee hänen kielelleen, on Jumalan sana, jonka hän panee hänen suuhunsa, että hän voisi puhua. Tämä sylki, Jumalan sana, on jalo kappale, mutta kovin tukala vanhalle Aadamille. Sitten he ylistivät Jumalaa sanoen: **hyvästi hän kaikki teki.** Missä nimittäin oikea usko on, siinä ei Henki anna sinun olla joutilasna, sinä puhkeet sanoihin, tulet papiksi ja opetat muitakin ihmisiä, kuten Ps. 116: 10 sanotaan: **Minä uskon, sentähden minä puhun.** Silloin

on sydän täynnä, jonka vuoksi sinun täytyy puhua. Siitä heitä sitten vainotaan, mutta he eivät siitä välitä.

Kun evankelista vielä sanoo: **Hän otti hänen erinänsä ja katsahti taivaaseen,** niin on tarkoitus tämä: ellei Jumala ota minua erikseen ja anna minulle Pyhää henkeä, että pysyn kuulemassani sanassa, niin on kaikki saarna turhaa. Mutta mitä tahtoo hän sillä merkitä, että katsahtaa taivaaseen, käyttää jumalallista voimaa ja huutaa jumalallista armoa tulemaan avuksi ja vaikuttamaan? Hän osoittaa täten, että avun täytyy tulla taivaasta ja jumalallisen voiman vaikuttaa ihmissydämessä, ennen kuin hän tulee autetuksi.

Te näette nyt siis sekä kertomuksesta että sen hengellisestä eli salaisesta merkityksestä, että meidän ensin täytyy kuulla Jumalan sana ja sitten Kristuksen esirukouksesta saada omintakeinen usko, joka sitten tulee julki, tunnustaa sanaa ja ylistää Jumalata ijankaikkisesti. Olkoon tässä kylliksi puhuttu tästä evankeliumista; rukoilkaamme armoa Jumalalta. Amen.